

Dayanışmaya, Mücadeleye çağrı!

İnsan hayatı değerlidir.

Açlık grevine başlamama neden olan sorunlarım; sürekli ertelendi yada görmezden gelindi. Ve bu süreç halen devam ediyor.

Yasal yollarla talep ettiğim herşey; bir şekilde, bürokratik engellerle yada keyfi tutumlarla boşa düşürüldü. Sadece benim değil bir çok mültecinin talepleri görmezden geliniyor, sesi duyulmuyor. Bu nedenle yaşadığım süreci sizinle paylaşmak istiyorum.

Türkiye'yi neden terk etmek zorunda kaldım?

2014 yılında, İŞİD'in; Suriye'nin Kobane şehrinde yaptığı katliama karşı düzenlenen protesto gösterilerine katıldım. İŞİD'e karşı olan milyonlarca insan gibi bende insanları vahşice katleden, özgürlük ve demokrasi düşmanı İŞİD'e karşı çıktım sessiz kalmadım. Bu nedenden dolayı Türkiye devleti beni cezaevinde tuttu. Cezaevinden çıktıktan sonra sürekli tekrar tutuklanacağım korkusu ile yaşadım. Aynı zamanda siyasi görüşlerimden kaynaklı hem ailemin hem de benim can güvenliğim tehlike altındaydı. Bu kaygılardan kaynaklı hiç istemediğim halde; 2 çocuğumu, eşimi, ailemi ve arkadaşlarımı daha doğrusu her şeyimi geride bırakarak Türkiye'yi terketmek zorunda kaldım ve 2017 yılında İsviçre'ye sığınma talebinde başvurdum.

Neden açlık grevine başladım?

5 yılı aşkın süredir İsviçredeyim ve iltica sürecinin sonlandırılmasını bekliyorum. Yasal haklarım doğrultusunda; elimden geleni avukatım aracılığıyla gerçekleştirdim. Ya olumsuz bir dönüş aldım yada keyfi bir tutumla cevapsız bırakıldım.

5 yıl boyunca Aargau Kantonunda günlük 9 frankla kamplarda küçük bir odada olumsuz koşullar altında yaşamak zorunda kaldım.

5 yıl boyunca eşimi, 2 çocuğumu, anne ve babamı göremedim. Bir baba olarak 5 yıl çocuklarımdan ayrı kalmak artık katlanılabilir bir durum değil.

5 yıllık iltica süreci beni ve ailemi özellikle de çocuklarımı psikolojik olarak çok yıprattı.

Bana dayatılan insanlık dışı koşulları kabul etmediğim için, haksızlığa uğradım için, başka bir seçenek bırakılmadığı için açlık grevine başladım. 17 gündür de devam ediyorum. Açlık grevine başlamamdan kaynaklı SEM sesimi duydu. Evet bir nebze de olsa güzel bir gelişme. ama ne yazık ki sabretmemi(5 yıldır zaten sabrettim), anlayış göstermemi(yani susmamı) önermiş. Bu gelişmeyi yeterli görmüyorum.

Talep ediyorum!

Yukarıda anlattığım her şeyi daha ayrıntılı bir biçimde SEM yetkililerine ilettim. Türkiye’de cezaevinde tutulmuş olmam, bunun sonucu olarak; benim ve ailemin can güvenliğinin tehlikeye girmesi iltica talebimin kabul görmesi için yeterli değil mi?

İsviçre devletinden ve SEM den bir an önce bu insanlık dışı durumu çözmesini ve oturum hakkımın bir an önce tanınmasını talep ediyorum.

Soruyorum?

Haklı talebime SEM`i ikna etmek için daha ne yapmam gerek? SEM ve bağlı kurumları halen neyi bekliyor?

Talebelerim kabul edilene kadar mücadelemden vazgeçmeyeceğim. Ve haklı taleplerimi ulaşabildiğim bütün platformlarda ifade etmeye devam edeceğim.

Dayanışma grubu kuruluyor.

17 gün boyunca benimle dayanışan bireyler ve kurumlar ile birlikte dayanışma grubu oluşturuluyor.

Bende 17 gündür açlık grevi yaparak vermiş olduğum mücadeleyi dayanışma grubuna taşıyorum. Bu nedenle bugün itibari ile Açlık grevine ara verdiğimi ve bireysel mücadelemi kurulan dayanışma grubu ile devam ettireceğimi ifade ediyorum.

Bu vesile ile benimle aynı sürecin içinde olan haksızlığa uğrayan bütün göçmenleri, göçmen dostu kurumları; dayanışma grubuna dahil olmaya ve mücadele etmeye çağırıyorum.

Yaşasın dayanışma!
Yaşasın mücadelede!

NADİR ULAŞ